

Arrest

nr. 62 201 van 26 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 oktober 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 17 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 3 maart 2011.

1.3. Op 15 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 maart 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Trnoc, gelegen in de gemeente Bujanoc (Zuid-Servië) in Servië. U bent gehuwd met I.(...) S.(...) (O.V. 6.632.344). In 1999 ontvluchtte u Servië naar aanleiding van de oorlog in Kosovo. U vertrok naar Zwitserland, waar u tot 2002 bleef. Nadat de conflicten in uw regio voorbij waren, keerde u dat jaar terug naar Servië. In 2007 werd uw echtgenoot door de Servische autoriteiten ondervraagd over B.(...) en F.(...), twee dorpsgenoten die zouden deelgenomen hebben aan de gewapende conflicten in Kosovo en Zuid-Servië. De autoriteiten doorzochten toen jullie kapperszaak en jullie huis. Uiteindelijk werd B.(...) gearresteerd. F.(...) zou naar Kosovo gevlucht zijn. Sinds 2007 heeft uw echtgenoot geen problemen meer met Servische autoriteiten naar aanleiding van B.(...) en F.(...). Op 23 september 2008 leende uw echtgenoot 10.000 euro van de Serviër D.(...) S.(...). Tegen 23 maart 2010 moest uw echtgenoot met een rente van 10 procent het geld terugbetaald hebben. De afspraak werd contractueel vastgesteld bij een advocaat. Uw echtgenoot zou met het geld zijn kapperszaak uitbreiden. Aanvankelijk gingen de zaken van uw echtgenoot goed, maar na een tijdje maakte hij minder winst. Twee maanden voor 23 maart 2010 kwam D.(...) naar uw echtgenoot en zei hem het geld terug te moeten betalen zo niet zou uw echtgenoot in de problemen komen. Op 19 maart 2010 kwam D.(...) terug en liet weten dat uw echtgenoot nog 24 uren had om het geld terug te betalen. Uw echtgenoot ging klacht indienen bij de politie waar een Servische agent aan het onthaal hem wegstuurde. Via bemiddeling verkreeg uw echtgenoot twee maanden extra om het geld terug te betalen. Voor het verstrijken van die twee maanden zocht D.(...) uw echtgenoot op en liet weten hem te zullen vermoorden als hij niet betaalde. Hierop verliet uw echtgenoot op 15 mei 2010 Servië, richting België waar hij op 25 mei 2010 asiel aanvraagde. Op 21 september 2010 nam het Commissariaat-generaal hierin een weigeringsbeslissing. Hij ging tegen deze weigeringsbeslissing in beroep en op 14 februari 2011 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U wist dat uw echtgenoot geld had geleend, maar over de problemen die hij als gevolg ervan kende werd u pas later ingelicht. U merkte wel dat uw echtgenoot gestressed en opgewonden liep. Jullie maakten veel ruzie waarop u eind 2009 uw echtgenoot verliet en bij uw moeder introk. Aanvankelijk had u de kinderen bij u, maar toen de school opnieuw begon, kwam uw echtgenoot ze halen. Sindsdien verbleven ze bij uw schoonouders. U onderhield telefonisch contact met uw kinderen. Nadat uw echtgenoot naar België was uitgeweken en uw kinderen alleen achterbleven bij uw schoonouders, trok u eind augustus 2011 in bij uw schoonouders. Omwille van de kinderen besloot u uw huwelijk nog een kans te geven. Na anderhalve maand kwam D.(...) om uw echtgenoot vragen bij uw schoonouders. Terwijl u bij uw moeder introk, had D.(...) al enkele keren uw schoonouders opgezocht. Uw schoonouders zeiden niet te weten waar hij was, waarop D.(...) dreigde uw zoon te ontvoeren. Hij gaf jullie nog een maand om het geld terug te betalen. Bij uw schoonouders voelde u zich niet gewaardeerd. Uw schoonouders verweten u uw echtgenoot in de steek gelaten te hebben. Wanneer u iets tegen uw schoonvader zei wat hem niet zinde, kreeg u soms een oorveeg. Uit schrik dat uw zoon ontvoerd zou worden, verliet u samen met uw kinderen op 23 oktober 2010 Servië, richting België waar u uw echtgenoot vervoegde en op 27 oktober 2010 asiel aanvraagde. U bent in het bezit van de Servische paspoorten van u en uw kinderen en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Er kan worden vastgesteld dat de door u ingeroepen vluchtmotieven voortvloeien uit de problemen die werden aangehaald door uw echtgenoot, I.(...) S.(...). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming blijkt.

U verklaarde dat u Zuid-Servië in mei 2010 verliet omdat u er problemen kende met D.(...) S.(...), een Serviër van wie u geld had geleend voor uw verbouwingen, en met A.(...) S.(...), die de lening door bemiddeling tot stand bracht (gehoor CGVS p. 6). Toen u het geleende bedrag niet kon terug betalen, bedreigden ze u mondeling met de dood (gehoor CGVS p. 6). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het conflict met uw schuldeisers is immers louter inter-persoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard. In dit verband verklaarde u overigens dat u, behalve met uw schuldeisers, met niemand anders problemen had en dat het conflict met D.(...) en A.(...) louter ingegeven was door het feit dat u het geld dat u van hen geleend had, niet kon terugbetalen (gehoor CGVS pp. 9, 15).

Voorts hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met D.(...) en A.(...) geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalde immers aan éénmaal naar de politie te zijn geweest naar aanleiding van uw problemen, namelijk de dag waarop D.(...) u zei dat u nog 24 uur de tijd had om het verschuldigde bedrag terug te betalen, zoniet zou u worden gedood (gehoor CGVS p. 10). De politieagent aan het onthaal liet u uw verhaal vertellen, maar stuurde u daarna wandelen, zeggende dat de politie in deze niets voor u kon doen en u uw problemen zelf diende op te lossen (gehoor CGVS p. 10). U keerde nooit meer terug naar dit of een ander politiekantoor. Uit de reactie van die ene agent – u zou zich nadien nooit meer tot de politie hebben gericht (gehoor CGVS pp. 11-12) – kan evenwel niet zonder meer worden besloten tot een onwil tot het bieden van (afdoende) bescherming vanwege de Servische autoriteiten, temeer daar u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u geen stappen zou kunnen ondernemen om een verwaarlozing van uw rechten door deze individuele Servische politieagent en/of eventuele gelijkaardige problemen in de toekomst aan te klagen en alsnog op de nodige bescherming van de Servische staat te kunnen rekenen.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt immers dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van inter-persoonlijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees (A.(...) B.(...)). Hoewel de MEP de laatste jaren aan belang verloren heeft, blijft ze haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervullen. Zo treedt ze op in zaken van huiselijk geweld, verkeersovertredingen, burenruzies, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/ politioneel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt in Servië immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt bijvoorbeeld uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa), informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, zoals ondermeer het Romani, het Albanese en het Kroatisch, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hoger geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat betreft uw – hardhandige – ondervraging en huiszoeking door de Servische autoriteiten in 2007 in verband met uw twee vrienden, B.(...) en F.(...), dient vastgesteld te worden dat u hierna geen verder problemen met de Servische autoriteiten heeft gehad (gehoor CGVS p. 13). U verklaarde dat de autoriteiten niet meer zijn langsgekomen nadat B.(...) gearresteerd en F.(...) gevlucht zijn. Bovendien dateren deze feiten van 2007 en verklaarde u zelf dat die niets te maken hebben met uw directe vluchtaanleiding in april 2010 (gehoor CGVS pp. 13-14). U verklaarde wel dat u sinds deze invallen van de politie hartproblemen heeft en u sinds de problemen met D.(...) en A.(...) ook problemen heeft met uw hoofd (gehoor CGVS pp. 6-8). Ter staving van uw verklaringen legde u drie Servische medische attesten neer. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde – nagenoeg onleesbare – medische attesten kan echter niet zonder meer worden afgeleid dat deze fysieke gezondheidsproblemen (hart- en hoofdpijnen) enig verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming van diezelfde Wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de

Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, uw rijbewijs en uw geboortakte bevestigen uw identiteit en nationaliteit, maar die staan niet ter discussie. De vergunning voor uw kapsalon toont aan dat u in Servië een kapsalon uitbaatte, wat hier evenmin betwist wordt. De door een advocaat opgestelde overeenkomst tussen u, D.(...) en A.(...) toont aan dat u geld heeft geleend van deze personen, wat op zich evenmin ter discussie staat." Ook u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met D.(...) na het vertrek van uw echtgenoot uit Servië - deze dreigde er toen ondermeer mee uw zoon te ontvoeren -, geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met D.(...) in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst verklaarde u zelf nooit enig probleem te hebben gekend met de Servische autoriteiten (CGVS, p.8). Daarnaast stelde u deze bedreigingen nooit aangegeven te hebben de politie. U deed dit niet omdat een eerdere klacht van uw echtgenoot zonder gevolg was gebleven. Als vrouw zou u op nog minder aandacht kunnen rekenen (CGVS, p.8). Een dergelijke verklaring kan niet weerhouden worden voor uw nalaten de bescherming door uw eigen autoriteiten in te roepen. Zoals reeds werd vastgesteld bij uw echtgenoot kan uit de reactie van één agent immers niet besloten worden tot een onwil van het bieden van (afdoende) bescherming vanwege de Servische autoriteiten. Bovendien verwijst ik ook bij u naar de reeds bij uw echtgenoot aangehaalde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van interpersoonlijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie, waarbij ook etnisch Albanese agenten tewerkgesteld zijn, alsook naar het feit dat, voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politioneel wangedrag aan te klagen.

Wat betreft de problemen die u kende met uw schoonfamilie (de verwijten die u kreeg wegens het verlaten van uw echtgenoot en het feit dat u af en toe een oorveeg kreeg wanneer u wat zei wat uw schoonvader niet zinde) dient tot slot vastgesteld te worden dat dit problemen zijn van interfamiliale en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard welke hun oorsprong kennen in het feit dat u uw echtgenoot voor een tijdje hebt verlaten. Ook hier maakte u niet aannemelijk dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servische aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft immers nooit een poging ondernomen om voor dit huiselijk geweld aangifte te doen bij de politie. Uw verklaring dat u in dat geval niet meer naar uw schoonouders, van wie u financieel afhankelijk was, kon terugkeren, is geenszins afdoende voor uw nalatig handelen (CGVS, p.10). U gaf immers te kennen voorheen een onderkomen te hebben gevonden bij uw familie die bovendien afkerig stond tegen het feit dat u terugkeerde naar uw echtgenoot (CGVS, p.10). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat huiselijk geweld in Servië bestraft kan worden met een gevangenisstraf die zes maanden tot tien jaar kan belopen. Voorts voorziet de Servische Familiewet van 2005 in enkele beschermingsmaatregelen tegen huiselijk geweld zoals: bevel tot uitzetting uit een woning, bevel tot betrekking van een woning, straatverbod of een verbod tot stalken. Vrouwen die zich aan het huiselijk geweld willen onttrekken, kunnen aanspraak maken op (tijdelijke) opvang die geboden wordt door verschillende lokale en internationale organisaties. De Servische overheid verleent financiële steun aan dergelijke veilige huizen voor slachtoffers van huiselijk geweld in het hele land.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De paspoorten van u en uw kinderen en uw huwelijksakte zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Zij betreffen enkel uw identiteit welke niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), en de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoekster aan dat zij de argumentatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist en stelt zij tevens dat er een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt. Zij brengt in herinnering aan welke voorwaarden de motivering moet voldoen, waaronder het bieden van de mogelijkheid om te controleren of de overheid tot een nauwkeurig en relevant onderzoek van de feiten is overgegaan en geen kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt en stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen helemaal geen rekening heeft gehouden met de toestand die in het land van herkomst heerst. Voorts geeft zij een theoretische uiteenzetting over de toepassing van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en betoogt zij dat de interpretatie van het vluchtelingenverdrag verkeerd is waar wordt gesteld dat verzoeksters problemen louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk zijn en dat zij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij wat betreft haar problemen met D. en A. geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten, terwijl zij nochtans duidelijk aangetoond heeft dat de Servische politiemensen haar niet wensen te helpen. Onder verwijzing naar een verslag "*Servië – bijwerking: Toestand van de Albanese bevolking in de vallei van Presevo*", stelt verzoekster dat de toestand van de Albanese minderheid in het zuiden van Servië niet is zoals beschreven door de commissaris-generaal en besluit zij dat de door haar ingeroepen "vrezen" in het kader van haar relaas perfect aansluiten op het vluchtelingenverdrag aangezien een inter-etnisch conflict aan de bron ligt.

In ondergeschikte orde voert verzoekster aan dat alle redenen voorhanden zijn om haar subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij meent dat deze nood aan subsidiaire bescherming door de commissaris-generaal echter niet ernstig onderzocht is, noch uitgelegd is in de bestreden beslissing, en dit terwijl haar herkomst en identiteit niet in twijfel worden getrokken.

Er worden geen bijkomende stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door haar ingeroepen vluchtmotieven voortvloeien uit de problemen die werden aangehaald door haar echtgenoot en in het kader van de asielaanvraag van haar echtgenoot een weigeringsbeslissing werd genomen, (ii) verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat zij wat betreft haar problemen met D. na het vertrek van haar echtgenoot geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming vanwege de in Servië aanwezige autoriteiten, (iii) haar problemen met haar schoonfamilie problemen zijn van interfamiliale en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard en zij evenmin aannemelijk maakt dat zij wat betreft deze problemen geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten, en (iv) de paspoorten van haarzelf en haar kinderen en haar huwelijksakte enkel haar identiteit betreffen die niet ter discussie staat.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 maart 2011 (CG nr. 1014760B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. De commissaris-generaal nam op 20 september 2010 een beslissing in hoofde van verzoeksters echtgenoot en hij was van oordeel dat (i) de voorgehouden problemen met D. en A. van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, (ii) hij niet aannemelijk maakt dat hij geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp en/of bescherming van de in Servië aanwezige autoriteiten, en (iii) uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Het beroep van verzoeksters echtgenoot bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrest nr. 55 865 van 14 februari 2011 verworpen. Waar verzoekster inhoudelijke kritiek levert op motieven waarover reeds in het arrest van 14 februari 2011 werd geoordeeld gaat zij voorbij aan het respect voor het gezag van gewijsde van de bevindingen van het arrest van 14 februari 2011.

Immers, waar zij stelt dat zij, zoals haar echtgenoot, van mening is dat het duidelijk werd aangetoond dat de Servische politiemachten niet zouden helpen en zij haar argumentatie ondersteunt door te verwijzen naar en het citeren uit het verslag "*Servië – bijwerking: Toestand van de Albanese bevolking in de vallei van Presevo*", wijst de Raad naar de motivering in arrest nr. 55 865 van 14 februari 2011, vermits verzoekster in wezen niet verder komt dan een herhaling van de grieven van haar echtgenoot: "(...)Verzoekende partij beperkt zich in haar verweer met betrekking tot de motivering van verwerende partij dat de door verzoekende partij voorgehouden problemen niet ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet te stellen dat de door haar "ingeroepen vrezen een interetnisch conflict als bron hebben". De Raad stelt evenwel vast dat deze bewering manifest onjuist is. De voorgehouden problemen van verzoekende partij resulteren uit het gegeven dat zij een aanzienlijk bedrag heeft ontleend en dit bedrag op de contractueel afgesproken datum niet kon terugbetalen. Indien verzoekende partij geen bedrag had ontleend of dit bedrag tijdig had kunnen terugbetalen was er in haren hoofde geen sprake van een dergelijk probleem. Ondanks het feit dat verzoekende partij ontleende bij een Serviër vinden de door haar voorgehouden problemen duidelijk geen oorzaak in een interetnisch conflict. Desbetreffende motivering van verwerende partij wordt derhalve niet weerlegd.

2.2.3. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij helemaal geen rekening heeft gehouden met de toestand die in haar land van herkomst heerst mist feitelijke grondslag. Immers wijst verwerende partij naar de aan het administratief dossier toegevoegde uitgebreide informatie (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie) waaruit blijkt dat verzoekende partij zich in Servië en meer in het bijzonder in de Preshevo-vallei duidelijk had kunnen beroepen op de bescherming van de aldaar aanwezige autoriteiten en dit zelfs bij verzuim of niet correct handelen van de politie had kunnen bewerkstelligen. (...)

2.2.5. Met betrekking tot de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij zich wel degelijk kan beroepen op bescherming in het land van herkomst stelt verzoekende partij door middel van enkele citaten uit een rapport van de Zwitserse vereniging voor hulp aan vluchtelingen van 21 juli 2009, als

bijlage gevoegd bij het verzoekschrift, dat de Preshevo-vallei onderworpen is aan een sterke militarisering ingevolge de aanwezigheid van de niet multi-etnisch samengestelde rijkswacht en andere speciale eenheden die in de straten patrouilleren wat het onveiligheidsgevoel bevordert, dat het risico aanwezig is van een geweldspiraal en dat de amnestiewet van 2002 met betrekking tot voormalige strijders van het UCK en het UCPMB vaak wordt omzeild. Vooreerst stelt de Raad vast dat niet kan worden ingezien hoe het al dan niet correct toepassen van voormelde amnestiewet enige betrekking heeft op de door verzoekende partij voorgehouden persoonlijke asielmotieven en is de Raad verder van oordeel dat het aanvoeren van een toegenomen gemilitariseerde controle in de regio van Preshevo op geen enkele manier aantoont dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt betreffende de mogelijkheid zich te beroepen op de nodige bescherming en betreffende de aanwezigheid van controlemechanismen ten aanzien van de politie en dit in samenwerking met de OVSE niet correct is. Verzoekende partij weerlegt met voormelde citaten uit het rapport van de Zwitserse vereniging voor hulp aan vluchtelingen niet over de mogelijkheid te beschikken zich in haar land van herkomst te beroepen op de bescherming van de nationale autoriteiten, mede gesteund door het OVSE."

Verzoeksters argumenten, met name dat de toestand van de Albanese minderheid in het Zuiden van Servië niet is zoals beschreven door de tegenpartij, de amnestiewet van 2002 niet wordt nageleefd, dat de aanhoudingen van de maand december 2008 in dit verslag direct worden aangehaald, zij naar haar verhaal en het verhaal van echtgenoot wenst te verwijzen waar gepreciseerd werd dat men niets voor hem kon doen en dat dit element een gebrek aan wil van de Servische politieagenten toont om hulp te verlenen aan personen van Albanese etnische afkomst en de "vrezan" perfect aansluiten bij het Verdrag van Genève aangezien ze een inter-etnisch conflict als gevolg hebben, houden geen rekening met het gezag van gewijsde van het voornoemde arrest in hoofde van haar echtgenoot, waarin klaar en duidelijk wordt gemotiveerd dat de voorgehouden problemen geen oorzaak vinden in een interetnisch conflict, de amnestiewetten niet van toepassing zijn op de voorgehouden persoonlijke asielmotieven, en de toegenomen gemilitariseerde controle in de regio van Preshevo op geen enkele manier aantoont dat de informatie waarop de commissaris-generaal steunt, betreffende de mogelijkheid zich te beroepen op de nodige bescherming en betreffende de aanwezigheid van controlemechanismen ten aanzien van de politie, niet correct is.

2.6. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoekster voor de bewering dat D. na het vertrek van haar echtgenoot zou zijn langsgesproken en dreigde hun zoon mee te nemen, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor haar een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming te bekomen van de autoriteiten, hetgeen zij niet betwist. In de mate verzoekster voorhoudt dat tegenpartij haar standpunt niet uiteenzet met betrekking tot de subsidiaire bescherming gaat zij voorbij aan de motivering in de betreden beslissing en de vereiste dat de asielzoeker alle mogelijkheden tot bescherming moet uitputten of aannemelijk maken waarom hij/zij geen beroep deed op de nationale autoriteiten. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat voor verzoeksters problemen met D. wel degelijk beschermingsmogelijkheden aanwezig zijn in haar land van herkomst en zij niet aannemelijk heeft gemaakt waarom zij geen beroep heeft gedaan op de lokale, en bij stilzitten van deze, hogere autoriteiten. Haar verklaring hiervoor, met name dat de klacht van haar echtgenoot zonder gevolg was gebleven, werd door de commissaris-generaal terecht niet weerhouden aangezien uit de reactie van één agent niet besloten kan worden tot een onwil van het bieden van een (afdoende) bescherming vanwege de Servische autoriteiten.

2.7. Wat de problemen met haar schoonfamilie betreft stelt de Raad vast dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing niet betwist of weerlegt. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS